

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. M. K.**
bytem S.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019, č. j. KRÚ 12089/2019/ODSH/14

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2019, č. j. KRÚ 12089/2019/ODSH/14, bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 12. 2018, č. j. Hl-86079/2018/ODP. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku

dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“).

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 15. 7. 2017 v čase 01:40 hod. jako řidič motorového osobního vozidla tov. zn. F. F., reg. zn. X, jel na silnici č. I/37, ul. 5. května 45 v obci Trhová Kamenice (směrem na obec Rohozná), v uzavřené části obce, rychlostí 60 km/h po odečtení tolerance, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 10 km/h. Za tento přestupek byla žalobci podle § 35 až § 41 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta v částce 1 500 Kč. Dále mu byla dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a dle vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální náhrada nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
4. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány se dostatečně nevypořádaly s prokázáním materiálního znaku přestupku, oba správní orgány pouze dovozovaly existenci materiálního znaku na základě formálního aspektu nebo neobjektivně, neúplně a zaujatě interpretovaly stupeň společenské škodlivosti tohoto jednání, což odporuje platné a účinné právní úpravě. Žalobce odkázal na východiska judikatury Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že došlo k překročení povolené rychlosti o 10 km/h, v čase 01:40 hod., kdy nebyla snižena viditelnost, vozovka (hlavní silnice) byla přehledná, rovná, osvětlená, suchá se širokým chodníkem, provoz na této silnici v tuto noční hodinu byl bez chodců i cyklistů, ale i bez ostatních účastníků silničního provozu, obec liduprázdná. I správní orgán I. stupně ve svém příkazu ze dne 5. 2. 2018 konstatoval, že se na tomto typu vozovky nepředpokládá v těchto nočních hodinách výskyt chodců ani cyklistů; v napadeném rozhodnutí se též konstatuje, že je nutné dodržovat stanovenou rychlost i v noci, i když případný výskyt chodců je menší (nelze ho však vyloučit). Již tato stanoviska správních orgánů podle žalobce vyjadřují, že v tomto případě je snížena nebezpečnost jeho jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků. Žalobce podotkl, že uvádět jako objektivní argument „*zvýšenější pohyb vozidel než na silnici III. třídy*“ je nerelevantní, protože např. v krátkém časovém úseku to může být i opačně. Ke „*křížení jízdních drah*“ nemohlo s kýmkoliv dojít a nedošlo, jedná se o hlavní ulici v daném měřeném sektoru bez křižovatky. Žalobce dále namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s jeho argumentací týkající se toho, že provedené měření nevypovídá nic o žalobcově jízdě a jeho možném společensky nebezpečném jednání, pouze se mu účelově podsouvá jednání, na které chybí důkazní materiál; přitěžující výklad a závěr o charakteru jeho jízdy by mohl být brán v úvahu pouze v případě, že bude daná pozemní komunikace měřena systémem úsekového měření. Žalobce doplnil, že v jiném časovém horizontu se dá konstatovat, že daná silnice je frekventovaná, správní orgán však musí posuzovat situaci v daném čase, tj. v 01:40 hod., což účelově neučinil. Podle žalobce nepředvídatelné překážky při charakteristice dané vozovky a podmínek na ní jsou zanedbatelné. Žalobce rovněž namítal, že je zkušeným bezúhonným řidičem (61 let), který nemá a nikdy neměl žádný záznam v evidenční kartě řidiče. Vyhodnotil-li by žalovaný objektivně i další okolnosti přestupku (povahu a závažnost, význam zájmu chráněného zákonem, význam a rozsah následku přestupku

apod.), nemohl by použít tyto své závěry pouze ke stanovení rozsahu míry, mající vliv na výši uložené pokuty.

5. Správními orgány bylo k těmto okolnostem přihlédnuto pouze při stanovení výše správního trestu na spodní hranici zákonem předepsané sazby a nikoliv už z toho hlediska, zda uvedené objektivně posouzené okolnosti jednání za daných podmínek nesnižují společenskou nebezpečnost žalobce na takovou míru, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Žalobce dodal, že i ze záznamu o přestupku je možné vyčíst nejen údaje tam vygenerované, ale i skutečnost, že v okamžiku údajného přestupku se v tomto místě a čase (01:40 hod.) nenacházeli chodci, cyklisté ani žádní jiní účastníci silničního provozu. Podle žalobce je argumentace správních orgánů v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 5 As 104/2008-45)
6. Dále žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně nikdy nevypořádal s doplňujícím listinným důkazem dopravního experta pana R. T. založeným žalobcem již při ústním jednání dne 12. 3. 2018. Během celého správního řízení na něho nereagoval. Přitom tento důkaz byl jediný, který žalobce předložil do spisového materiálu v celém průběhu řízení. Podle stanoviska dopravního experta z Centra dopravního výzkumu je teprve rychlost přes 60 km/h již netolerovatelnou (zhoršená brzdná dráha, reakce řidiče) a chodci jsou přitom nejzranitelnější součástí provozu; vyjádření odborníka je přitom tedy směřované spíše pro běžný denní provoz než pro popůlnoční hodinu. Žalobce podotkl, že jedním z možných důvodů k chybějící vůli po nestranném správním řízení v této věci může být i skutečnost, že se žalobce kriticky vyjadřuje v připomínkách, např. v odvolání ze dne 23. 3. 2018, k činnosti správního orgánu I. stupně, kterou považuje za liknavou a nepřesnou. Žalobce například upozornil, že se v protokolu o ústním jednání nalézá v seznamu spis, který tam nepatřil, a bylo nutno ho proto na vyžádání vyřadit; žalobce se též kriticky vyjádřil k termínu doručení tiskopisu „Ověření totožnosti řidiče“, který mu byl správním orgánem I. stupně doručen až 22. 1. 2018, tedy po 97 pracovních dnech od vyrozumění ze dne 23. 8. 2017.
7. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na zhodnocení skutkového stavu a na právním názoru na věc tak, jak jej prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí. Navrhl proto zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
9. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyslovil nesouhlas s takovým projednáním věci.
10. Soud se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí co do zjištění skutkového stavu věci a co do právního názoru na něj plně ztotožňuje s žalovaným rozhodnutím a na toto odkazuje. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje Nejvyšší správní soud

(viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130; rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Dále soud uvádí rozhodující skutkové okolnosti ve věci a právní argumentaci.

11. Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (zásady zákonnosti).
12. Ze správního spisu se podává, že podle sdělení Městské policie Hlinsko ze dne 19. 7. 2017 adresovaného správnímu orgánu I. stupně bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zjištěno, že dne 15. 7. 2017 v 01:40 hod. na pozemní komunikaci v místě silnice č. I/37, Trhová Kamenice, ul. 5. května 45 v obci Trhová Kamenice, blíže neustanovený řidič vozidla registrační značky X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž v daném úseku je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Vozidlu byla v uvedenou dobu a místě naměřena okamžitá rychlost ve výši 60 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h), která byla zadokumentována (fotografie č. 16381) silničním radarovým rychloměrem R10/16/0301, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřicího zařízení bylo provedeno proškolenými strážníky městské policie dle návodu k obsluze. Dle tohoto sdělení je stacionární radar umístěn v souladu s § 79a zákona o silničním provozu; jedná se o stanoviště schválené odborem služby dopravní policie KŘ PČR Pardubického kraje. Správní orgán I. stupně vydal dne 20. 7. 2017 výzvu k uhrazení určené částky 500 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 21. 8. 2017, v němž namítal, že jeho jízda automobilem, který jel uprostřed noci malou obcí v přehledném, osvětleném a liduprázdném úseku rychlostí 60 km/h, a to za dobrého počasí, které umožňovalo dostatečnou viditelnost, byla naprosto bezpečná, ohleduplná a adekvátní daným podmínkám. Žalobce podotkl, že jako přílohu k oznámení by očekával též fotografickou dokumentaci; tato příloha nebyla, ale měření nezpochybňuje. Poté, co správní orgán I. stupně zaslal žalobci „Záznam o přestupku“ a „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku“, žalobce překročení povolené rychlosti označil za formální znak přestupku, kterého se dopustil, avšak zopakoval své námitky týkající se stránky provozně bezpečnostní s tím, že dle jeho názoru skutková podstata přestupku naplněna nebyla. V podání ze dne 29. 1. 2018 žalobce zopakoval, že daného jednání se dopustil skutečně on, upozornil na „*nestandardní odpovědní lhůtu*“ na jeho podání v délce 97 pracovních dnů, tedy od 31. 8. 2017 do 21. 1. 2018, a přiložil vyplněnou odpovědní tabulku.
13. Správní orgán I. stupně vydal dne 5. 2. 2018 příkaz č. j. S-ODP/RAD-11310/2017-17, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu, za což žalobci uložil pokutu v částce 1 500 Kč. Proti tomuto

příkazu žalobce podal odpor dne 9. 2. 2018, v němž namítal zejména absenci materiální stránky přestupku.

14. Při ústním jednání konaném před správním orgánem I. stupně dne 12. 3. 2018 žalobce uvedl, že dne 15. 7. 2017 v 01:40 hod. řídil na silnici č. I/37 v obci Trhová Kamenice, ul. 5 května 45, vozidlo registrační značky X a překročil dovolenou rychlost o 10 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) a že tuto skutečnost nezpochybňuje, pouze namítá, že materiální znak jeho jednání je zanedbatelný a z toho důvodu tento skutek neměl být řešen jako přestupek. Žalobce při ústním jednání předložil správnímu orgánu I. stupně internetový zpravodajský článek, v němž je citován dopravní expert R. T. uvedl: *„Rychlost přes šedesát už se nedá tolerovat. Výrazně se prodlouží brzdná dráha a také se zhoršuje reakce řidiče. Chodci jsou přitom nejzranitelnější součástí provozu.“* Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 3. 2018, č. j. Hl 16225/2018/ODP, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta v částce 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 500 Kč. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2018, č. j. 35344/2018/ODSH/14, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že v rámci odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně vycházel z některých tvrzení a závěrů (vztahujících se zejména ke správnosti provedeného měření), které neměly oporu ve spisové dokumentaci; žalovaný uložil správnímu orgánu I. stupně opětovně provést řízení a doplnit spisový materiál tak, aby obsahoval důkazy a podklady, na základě kterých bude zjištěn skutkový stav, o němž nebudou důvodné pochybnosti, a dále mu uložil, aby se vypořádal s žalobcovými námitkami.
15. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 19. 12. 2018 rozhodnutí č. j. Hl 86079/2018/ODP, kterým uznal žalobce vinným tím, že dne 15. 7. 2017 v čase 01:40 hod. jako řidič motorového osobního vozidla tov. zn. F. F., reg. zn. X, jel na silnici č. I/37, ul. 5. května 45 v obci Trhová Kamenice (směrem na obec Rohozná), v uzavřené části obce rychlostí 60 km/h po odečtení tolerance, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 10 km/h, tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž spáchal z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci dle § 35 – § 41 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta v částce 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
16. Ohledně materiálního znaku přestupku správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost na silnici I. třídy a již nelze hovořit o překročení nepatrném. Z pohledu fyzikálních zákonů jsou případné následky nehody v rychlosti 60 km/h závažnější než následky v rychlosti 50 km/h. Dále je nutno zohlednit, že se jednalo o silnici I. třídy v obci, kde je jistě zvýšenější pohyb jiných vozidel, jejichž jízdní dráhy se mohou křížit, a je nutno respektovat maximální povolenou rychlost, neboť i ostatní účastníci silničního provozu ve svém rozhodování mají právo očekávat a předpokládat, že i druzí pravidla provozu dodržují. Smyslem zákona o silničním provozu je ochrana bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Tento zákon mj. upravuje práva a povinnosti účastníků silničního provozu na pozemních komunikacích. Z toho je patrné, že veškeré porušení nebo nedodržení

povinností stanovených tímto zákonem je naplněním materiálního znaku protiprávního jednání účastníků provozu na pozemních komunikacích.

17. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 22. 2. 2019, č. j. 12089/2019/ODSH/14, kterým odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil s posouzením věci, jak bylo provedeno správním orgánem I. stupně, a ve vztahu k názoru dopravního experta, na nějž poukazoval žalobce, podotkl, že tento nelze akceptovat. Zákon o silničním provozu jasně stanoví nejvyšší dovolenou rychlost v obci – 50 km/h. Jakékoliv jiné názory na tuto skutečnost nemají vliv; navíc názor dopravního experta není pro správní orgány závazný. Stejně tak je nutné dodržovat stanovenou rychlost i v noci, i když případný výskyt chodců je menší (nelze ho však vyloučit).
18. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.*
19. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu platí, že *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. Za tento přestupek se dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč.*
20. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, *je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
21. I pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky (znaku). Materiální znak je představován tím, že protiprávní jednání je společensky škodlivé. Správní orgány jsou při rozhodování povinny zkoumat vždy také otázku, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48). Dle Nejvyššího správního soudu není pochyb o tom, že *„až teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2016, č. j. 5 As 206/2016-37).*
22. Stěžejní část žalobcovy argumentace stojí na tvrzení, že jeho jednání, byť naplnilo formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu, nenaplnilo jeho materiální znak. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, uvedl, že *„[l]ze tedy obecně vycházet z*

toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Nelze tedy souhlasit s argumentem stěžovatele, že překročení nejvyšší povolené rychlosti, byť o jediný kilometr, naplňuje vždy a bez dalšího materiální znak přestupku. Zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je.“

23. Přestože se žalobce daného protiprávního jednání dopustil v nočních hodinách (01:40 hod.) na přehledném a osvětleném úseku, nelze uzavřít, že by společenská škodlivost jeho jednání nebyla naplněna. Žalobce překročil nejvyšší povolenou padesátikilometrovou rychlost o 10 km/h, tedy o jednu pětinu. Takové překročení krajský soud rozhodně nepovažuje za nepatrné či zanedbatelné (tím by za těchto okolností mohlo být překročení nejvyšší povolené padesátikilometrové rychlosti v obci např. o 1 – 2 km/h), nýbrž za zcela relevantní. Ve vyšší rychlosti se prodlužuje brzdná dráha. Vozidlo též pochopitelně urazí větší vzdálenost, než řidič zareaguje například na překážku na silnici, míra ohrožení právem chráněného zájmu (bezpečnosti a plynulosti silničního provozu) je tedy vyšší (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42, který se sice týká překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 18 km/h, tyto jeho závěry jsou však dle krajského soudu nepochybně použitelné i v nyní posuzované věci). Lze pak přisvědčit správním orgánům, které správně uvedly, že zákonodárce stanovil padesátikilometrovou rychlost jakožto nejvyšší povolenou z důvodu ochrany chodců, pro které mají střety s autem jedoucím rychleji fatální následky. Soud souhlasí se správním orgánem I. stupně, který na s. 9 svého rozhodnutí ze dne 19. 12. 2018 konstatoval, že předmětná silnice je silnicí I. třídy; v blízkosti úseku, ve kterém bylo vozidlo změřeno, se nachází křižovatka vyúsťující na obec Hlinsko x Ždírec nad Doubravou x Chrudim, v blízkosti je hasičská zbrojnice a v neposlední řadě náměstí, na kterém je autobusová zastávka. Krajský soud doplňuje, že žalobce se předmětného jednání dopustil v noci z pátku na sobotu, přičemž je všeobecně známou skutečností, že vzhledem ke konání

nejrůznějších společenských akcí v páteční večery, (jež nezřídka trvají až do ranních hodin následujícího dne), lze i v sobotu v 01:40 hod. očekávat vyšší frekvenci chodců (kteří mohou být i častěji pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky) na pozemních komunikacích než ve stejný čas ve všedních dnech. Přestože tedy lze připustit nižší výskyt chodců na dané pozemní komunikaci v 01:40 hod. ráno oproti běžným denním hodinám, pohyb chodců či existenci jakýchkoliv nepředvídatelných překážek na dané pozemní komunikaci však ani v tento čas v žádném případě nelze vyloučit. Z vyložených důvodů soud uzavřel, že žalobcovo protiprávní jednání bylo společensky škodlivé, a tedy byl naplněn materiální znak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Obecně lze souhlasit s žalobcem, který s odkazem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45 namítal, že ne vždy, když je naplněn formální znak přestupku, je naplněn i jeho znak materiální. Na druhou stranu jsou však v běžně se vyskytujících případech tyto znaky naplněny současně, jak plyne z odkazovaného rozsudku. Krajský soud v dané věci ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že veškeré žalobcem namítané okolnosti, které dle něho měly způsobovat absenci materiálního znaku přestupku, nejsou vzhledem k míře překročení nejvyšší povolené rychlosti natolik zásadní, aby představovaly důvod pro závěr o neexistenci materiálního znaku přestupku. Správní orgány se pak otázkou naplnění materiálního znaku přestupku zabývaly dostatečně a vcelku obsáhle (viz s. 7 – 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 12. 2018 a s. 5 – 8 napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2019), přičemž soud se s jejich úvahami ztotožňuje. Nelze tak přisvědčit ani žalobcově námitce, že se správní orgány „věrohodně a dostatečně nevypořádaly s prokázáním materiálního znaku údajného přestupku“.

24. Pokud jde o námitku týkající se tvrzení o vyšším pohybu vozidel na silnici I. třídy oproti silnici III. třídy, ani tato není důvodná. Na silnicích I. třídy lze pochopitelně očekávat vyšší provoz oproti silnicím III. třídy. Byť to tak nemusí platit bezpodmínečně vždy a za všech okolností, jedná se o všeobecně známou okolnost a nelze vytýkat žalovanému, že se řídil i touto úvahou. Co se týče námitky o tom, že ke křížení jízdních drah nemohlo s kýmkoliv dojít a nedošlo, krajský soud uvádí, že jak správně konstatoval správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, v blízkosti úseku, ve kterém bylo vozidlo měřeno, se nachází křižovatka silnic ve směru na obec Hlinsko x Ždírec nad Doubravou x Chrudim. S ohledem na tuto okolnost tedy nebylo vyloučeno křížení jízdních drah, resp. setkání jiného účastníka silničního provozu a jeho ohrožení překročením nejvyšší povolené rychlosti. Žalobce namítal, že blízkost rizikových míst, jejichž výčet provedl správní orgán I. stupně, nic nevypovídá o jeho jízdě u těchto míst, neboť se nejednalo o úsekové měření. K tomu krajský soud podotýká, že nezáleží na tom, jakou přesnou rychlostí jel žalobce v delším úseku. Podstatné je, že žalobce (nikoliv zanedbatelně) překročil nejvyšší povolenou rychlost, čímž mohlo dojít k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, kteří se pochopitelně mohli vyskytovat nejen v bezprostřední blízkosti daných rizikových míst (např. restauračních zařízení či náměstí), ale i v místě, kde bylo provedeno předmětné měření a kde žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost. Z uvedených důvodů je pro závěr o naplnění materiálního znaku přestupku nerozhodné, že se v daném případě jednalo o měření stacionární, nikoliv úsekové. Přestože žalovaný na obdobnou odvolací námitku výslovně nereagoval, z jeho argumentace je nepochybné, že jednání žalobce považoval za společensky škodlivé bez ohledu na to, který typ měření byl v daném případě použit, neboť překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem o 10 km/h ohrožuje případné

ostatní účastníky silničního provozu. Krajský soud podotýká, že použití stacionárního radaru bylo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu (viz obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018-57).

25. Co se týče námítky, že v jiném časovém horizontu se dá konstatovat, že daná silnice je frekventovaná, správní orgán však musí posuzovat situaci v daném čase (01:40 hod.), krajský soud uvádí, že není rozhodné, jaký provoz byl na dané silnici přesně v okamžiku spáchání daného protiprávního jednání. Žalobce nezanedbatelně překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, přičemž si nemohl být jistý, zda se na pozemní komunikaci neobjeví jakákoliv nepředvídatelná překážka, na kterou by v důsledku překročení nejvyšší povolené rychlosti nemohl adekvátně reagovat (případná brzdňá dráha by byla pochopitelně výrazně delší než při dodržení předepsané rychlosti); žalobcovo jednání proto lze označit za společensky škodlivé, a to nehledě na to, zda a jak frekventovaný byl silniční provoz v daném místě a čase. Nemůže proto obstát ani argumentace žalobce, který s odkazem na záznam o přestupku namítal, že v daném místě a čase se nenacházeli chodci, cyklisté ani žádní jiní účastníci silničního provozu.
26. Veškeré žalobcem namítané skutečnosti (spáchání daného protiprávního jednání na přehledné osvětlené silnici v nočních hodinách za nesnížené viditelnosti, minimální provoz, zkušenosti a bezúhonnost řidiče apod.) dle závěru soudu představují polehčující okolnosti, pro které se správní orgány správně rozhodly o uložení pokuty na samé dolní hranici zákonné sazby. Ze shora uvedených důvodů však tyto okolnosti ani ve svém souhrnu nepředstavují důvod pro závěr o neexistenci materiálního znaku daného přestupku, jak namítal žalobce. Správní orgány tedy nepochybily, jestliže řízení o přestupku nebylo zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.
27. Co se týče stanoviska dopravního experta pana R. T. obsaženého v internetovém článku, který žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně při ústním jednání dne 12. 3. 2018, žalovaný k němu na s. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že názor dopravního experta nelze akceptovat; zákon o silničním provozu jasně stanoví nejvyšší dovolenou rychlost v obci – 50 km/h, jakékoliv jiné názory na tuto skutečnost nemají vliv. Žalovaný dodal, že názor dopravního experta o akceptaci překročení rychlosti do 60 km/h není pro správní orgány závazný; stejně tak je nutné dodržovat stanovenou rychlost i v noci, i když případný výskyt chodců je menší (nelze ho však vyloučit). Krajský soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a podotýká, že je třeba respektovat zákonodárcem zvolenou padesátikilometrovou rychlost jakožto nejvyšší povolenou rychlost v obci (nejde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla) ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Mírné překročení této rychlosti může za určitých podmínek znamenat, že nebude naplněn materiální znak přestupku, k takovému závěru však ze shora uvedených důvodů v nyní posuzované věci nelze dospět. Případné odborné úvahy mohou mít vliv na další vývoj právní úpravy, tedy *de lege ferenda*, nikoliv však na zákonnost napadeného rozhodnutí, v němž bylo řádně posouzeno konkrétní jednání žalobce dle platné a účinné právní úpravy. Navíc otázka naplnění materiálního znaku přestupku (společenské škodlivosti) je otázkou právní, nikoliv skutkovou či odbornou, k jejímuž zodpovězení by byl příslušný dopravní expert.

28. Ohledně námítky, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s tímto stanoviskem dopravního experta, soud uvádí, že se s tímto stanoviskem dostatečně vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Jak přitom vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či rozsudek ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 As 260/2017-34), rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Byť se správní orgán I. stupně s tímto stanoviskem dopravního experta výslovně nevypořádal, z jeho argumentace obsažené v rozhodnutí ze dne 19. 12. 2018 je zjevné, že závěry obsažené v daném stanovisku dopravního experta nepovažuje za relevantní. Ani tyto žalobní námítky tak nejsou důvodné.
29. Pokud jde o námítky týkající se kritického vyjádření žalobce k činnosti správního orgánu I. stupně v podání ze dne 23. 3. 2018 ve vztahu k (dle žalobce) liknavé a nepřesné činnosti správního orgánu I. stupně a termínu doručení tiskopisu „Ověření totožnosti řidiče“, soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ani ze správního spisu neplyne, že by správní orgány vůči žalobci (ať už z důvodu jeho kritiky, popř. jakéhokoliv jiného důvodu) nepostupovaly nestranně, popř. že by vůči němu byly zaujaté. Krajský soud doplňuje, že termín doručení tiskopisu „Ověření totožnosti řidiče“ nemá žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
30. Správní orgány dle závěru soudu v souladu s ust. § 3 správního řádu v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jeho základě přijaly odpovídající právní závěry, jež řádně odůvodnily.
31. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů v řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 30. srpna 2019

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně